

Sú krásne, inteligentné a nezabudnuteľné. A sú to MRCHY!

MODERNÉ
ROMÁNY

BOZKÁVAM LEPŠIE AKO VARÍM

Andrea Bercik
NITKULINCOVÁ

BOZKÁVAM LEPŠIE AKO VARÍM

Andrea Bercik
NITKULINCOVÁ

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 89808 - 49 - 6

BOZKÁVAM LEPŠIE AKO VARÍM

Andrea Bercik
NITKULINCOVÁ

moderné romány

Copyright © Andrea Bercik Nitkulincová 2017

Odjakživa som sa rada štylizovala do roly naivky. Typ, ktorý ženy neznášajú a muži si kvôli nemu idú nohy polámať. Aby ste mi rozumeli, neochkám prvoplánovo hrôzou, keď sa mi zlomí necht, a moje IQ nie je ani zďaleka dvojmiestne, ale za nevinnou vizážou éterickej bytosti, ktorú si vedome budujem, by ste v skutočnosti našli racionálne stvorenie, ktoré má prekuknuté celé mužské „plamä“ a riadne s ním dokáže zametať.

Som sviňa, lebo nás ženy k tomu život chtiac-nechtiac donúti.

A okrem toho – pohrávať sa s mužmi ma nesmierne baví. Kým sa však nenudím a moja polovička seká dobrotu, je so mnou v podstate sveta žiť.

Lenže bacha, keď začne vystrkovať rožky... Potom sa vo mne niečo prepne a začnem byť naozaj, ale naozaj zlá.

Dalo by sa dokonca povedať, že je zo mňa zrazu Óbermrcha.

Súčasnosť

Bolo to príšerne depresívne ráno. Ako na potvoru som vo výťahu stretla novú susedku, ktorá sa chcela strašne rozprávať. Už na prvý pohľad bola nesympatická, taká malá vyschnutá osôbka s obrovskou naondulovanou hlavou a divadelným mejkapom. Navešaná bižu sa na nej ligotala tak, že som musela žmúriť oči, a k dokonalosti jej chýbal už len čipkovaný vejár, ktorým by v našich končinách síce len odháňala muchy, no aspoň by bola za dámu. Stihla na mňa vychrliť, že sa volá Rózka Jariabková a privyrába si v galérii ako sprievodkyňa, inak je už čerstvo na dôchodku.

„A vy čo robíte, dušička?“ zanôtila spevavým hlasom približne šesťdesiatročná žienka s obočím, ktoré pripomínalo káblik, z ktorého som ako malá plietka privesky na kľúče. Musela som jej naň chtiac-nechtiac nonstop čumieť.

„Píšem kultúrne články. Som novinárka, teta,“ snažila som sa začať a ukončiť našu konverzáciu jedinou výstižnou vetou.

„A to poznáš aj nejakých hercov?“ nedala sa odbiť tetuška.

Moje nepříjemné ja začalo byť nervózne a v duchu som jej odsekla: *No nie, rozhovory robím zásadne s kozami.*

Ako slušne vychované dievča som však ešte držala dekórum a odpovedala:

„Áno, teta, je mojou prácou robiť s nimi rozhovory. Robím vlastne len to.“ Lenže to len odštartovalo lavínu otázok, ako to už väčšinou býva.

„Jéminenky, dievča zlaté, to je fantastickééé. Ja odpadnem. To musím povedať Marienke z druhého. A ty sa s nimi normálne aj stretávaš? A akí sú? A počkaj, ako sa volá ten z toho nového seriálu, čo teraz opustil tú tmavovlásku kvôli tej pehatej? Aj toho si spovedala? A aký je? Čo ti povedal? Určite musí byť úžasnýýý. A voňal? Ako voňal? A pozerala si sa mu na zuby? Všetich má nádherné? Myslíš, že sú pravé? Bože, ty máš úúúžasnúú prácu,“ šveholila a vôbec sa netvárila, že by chcela náš rozhovor ukončiť.

„A to sa ich môžeš aj dotknúť, keby si chcela? Akože normálne? A čo, povedz, Adela je super, že? Ale tá Mičkovcová v tom víne, je rovnaká mrcha aj v skutočnosti, že? Lebo to ti poviem, to sa nedá zahrať, to musí mať človek v sebe. Jej nič dobré z očí nekuká. A je fakt taká chudá? A opálená? Alebo ju to len niečím mažú? Stopro ju mažú, na to dám jed,“ valilo sa ako riava z tetuškiných úst.

„Povedz a aký je Božský Kája? Ja keby som ho stretla, asi z fleku odpadnem. Aj dýchať by som zabudla. Veď chápeš, ten istý vzduch on a ja. Ja a on... A ten herec, čo je teraz zavretý na psychiatrii? To ho tam určite tá jeho hnusná žena dohnala, veď také zlatíčko nemôže mať depresie, iba ak z tej kravy nebeskej. To sú dnes ľudia, fuj,“ chrlila fanúšička seriálov a Gotta.

Napokon som už ďalej nevládala. Teda, hranica mojej sociálnej empatie sa priblížila natolko, že čochvíľa by som ju prekročila a stal by sa zo mňa sociopat schopný otravnú tetuchu prinajlepšom zavrieť v pivnici. Porúčala som sa s výhovorkou, že ma čaká rozhovor s Vondráčkovou a zavrela som jej ústa sľubom, že jej isto-iste vypýtam autogram aj s venovaním.

„To by si pre mňa urobila, dušinka? Vravíš to úplne vážne? To Marienka pukne závistou, hneď jej to musím povedať,“ nadšene ma prepustila susedka, pred ktorou sa budem už vždy zatajovať.

Do práce, ktorú inak zbožňujem, som sa dovalila ako zbitý pes.

Pred tromi rokmi

Kapitola 1

Kamoškin frajer si rozbil hlavu fénom. Kamila, s ktorou som sa kamarátila len preto, že bola o dosť škaredšia a nudnejšia ako ja, mi to prezradila v slabej chvíli a ja som sa odvtedy pri myšlienke na to zadúšala od smiechu. Natolko bol totiž posadnutý úpravou svojho účesu, že keď raz ráno nonšalantne metal hlavou s mokrou hrivou, aby sa mu vlásky uložili podľa predstáv, tresol si ju o fén a stálo ho to tri štychy na chirurgii.

„Problém sa rieši, až keď nastane,“ oduševnene som radila zúfalej polovičke nemožného týpka s roz-

razenou gebulou, sedela som, teda skôr ležala na pohodlnom gauči u nej v obývačke s nohami na stole a chrúmala pistácie. Priamo úmerne s klesajúcou hladinou vína vo fľaši na stole stúpala aj moja dobrá nálada.

„Nenervuj sa, všetko sa vysvetlí. Uznávam, že je divný, ale netreba za tým hľadať nič podozrivé. Určite ťa má rád. Možno len má zlé obdobie, keď ti už denne nevyznáva lásku,“ hlesla som nezúčastnene na margo večných peripetií mojej málo seabavedomej priateľky s frajerami.

Toho aktuálneho mala v zuboch a nebolo to len kvôli fénu, ktorý jej pri spomínanom incidente pokazil. Tomáš sa jej však očividne páčil, takže som musela znášať podrobné informovanie o jeho kladoch i záporoch. Podľa mňa to však bol trápny chlapík, ktorý mal v hlave len snahu vyzeráť a mať sa čo najlepšie. Metrosexuál, ktorý musel mať po boku reprezentatívnu babu, aby mu nerobila hanbu.

„Keď ja vôbec neviem, či som preňho dosť dobrá,“ húdla si svoje Kamila a ja som pomaly prestávala udržiavať konverzáciu. Mne by o sebe nikdy nenašlo padlo pochybovať.

Keď sa niekomu nepáčim, nech ide kadeľahšie. Predsa sa nikomu nebudem doprosovať. Možno aj preto som nikdy netrpela nedostatkom pánskej pozornosti.

Práve naopak. Vďaka príjemnému vzhľadu, zmyslu pre humor a vrodenej schopnosti koketovať som mohla mať každého, koho som chcela.

Nie že by som vyzerala ako z titulných stránok, ale rozhodne som stála za hriech. Pohľad na mňa sa mužom páčil a bola som si toho dobre vedomá.

Samozrejme, že by som chcela mať dlhšie nohy, neskrotné ryšavé kučery by som s radosťou vymenila za „upratané“ blond háro a pehatý „pršinos“ ma privádzal do zúrivosti. Chlapom však mútil hlavu môj bujný dekolt, zmes éterického a sexi štýlu a vlastne ani neviem, čo ešte. Možno dvojzmyselnosť, štekľivé narážky, bezstarostnosť, hravá chuť flirtovať... Hlavne, že nie som žiadna sivá myška.

Teraz som však už dlhší čas nelovila, čo bol na moje pomery riadny nezvyk. Mala som svojho Michala a zatiaľ som mu nezahla, hoci som k tomu viackrát nemala ďaleko. Všetko klapalo a momentálne som riešila celkom iné problémy ako tie ľúbostné. Cítila som sa byť nedocenená, v práci som musela držať hubu a moja kreatívna bytosť tým nesmierne trpela.

Odjakživa som si predstavovala, že dokážem veľké veci. Aby ma ľudia obdivovali, možno mi i závideli úspech, ukazovali by si na mňa uznanlivo si šepkajúc.

Zatiaľ som sa však točila v bludnom kruhu, prestupovala na mieste a nevedela si rady. Lepší džob

sa mi už viackrát núkal ako na podnose, no vždy za to bolo treba zaplatiť. A bolo jasné čím. Slizkí pápr-dovia si však brúsili zuby márne, pretože tak hlboko som zase klesnúť netúžila – a medzi nami – ani jeden z nich nevyzeral dvakrát príťažlivo. Všetci tesne pred hrobom, s pivnými bruškami a chlpmi v ušiach. Určite ich mali aj na chrbte, no fuj. Inak by som sa zase až tak prehovárať nedala. Ak by to teda naozaj stálo za to. Ako sa však hovorí, keď ma má zraziť auto, nech je aspoň riadne luxusné a nie nejaký výjazdový model...

Pracovala som v PR agentúre, no nevoňalo mi to. Ak by som ju vlastnila, to by bola iná káva. Takto som robila poskoka, musela počúvať na slovo, obstarožná neatraktívna šéfka mi vyčítala zvučný smiech a flirtovanie s klientmi, vďaka čomu som však vždy všetko vybavila. Prekážal jej i spôsob môjho obliekania, líčenia, výrazná ryšavá farba mojich vlasov, prostě všetko.

Treba povedať, že som jej to už robila aj napriek.

Vyzývavo som sa každé ráno nahodila, nosila som zásadne vysoké „štekle“, veľké výstrihy a červený rúž. Nech ju klepne od zlosti.

„Dostaneš, čo si chcela,“ prebúdzalo sa moje zlé ja, ako vždy, keď ku mne niekto nebol najmilší a neustále som gúľala očami po jej manželovi vždy, keď sa zastavil. Starú išlo poraziť a keď videla, ako si ho pomaly omotávam okolo prsta, ako červenie a kokce,

mala veru dosť. Zahrala som sa pred ním na bezbrannú dievčinu, ktorá je sama ako prst, bez mužskej ochrany a opatery a on to zhltol. Raz mi chcel opraviť auto, druhýkrát mi cez kamaráta vybavil skorší termín u lekára.

Mňa to však už celé nebavilo a posledné, po čom som túžila, bol črtajúci sa pomer s plešivejúcim rachitickým zákonitým mojej šéfkou.

Br.

„Musím ísť odtiaľ preč,“ vravela som si rozhodne už pár mesiacov a opäť som v duchu dospela k tomuto rozhodnutiu.

Pomaly ku mne začal späť prenikať Kamilin žalosťný hlas ponosujúci sa na nedostatočne všímavého debila a mňa pobavilo, že si kamarátka nevšimla párminútový výpadok mojej pozornosti.

moderné romány

Kapitola 2

„Zabijem sa, keď som dobrá?“ bezstarostne som sa o pár dní s hurónskym rehotom vrátila v čase do študentských čias, ako vždy, keď som skypovala so svojím druhým ja – kamarátkou Laurou. Vydala sa za vojenského pilota a odišla za ním do Ameriky. Bolo mi to nesmierne ľúto a najviac som trpela tým, že malinkú Ellinku, moje krstniatko, som nemohla rozmaznávať tak intenzívne, ako by som chcela.

S Laurou sme sa poznali ešte od škôlky, chodili sme spolu na základku i na strednú a chalani sa nám vysmievali, že sme ako jedno telo – jedna duša.

„Skrátka som jej vykričala, že končím. Že ma nik nebude poučovať, ako sa mám správať, nik ma nebude potláčať ani brzdiť moju kreativitu,“ chrľila som

teraz na priateľku za oceánom nečakajúc na spätnú väzbu.

Bola som na seba maximálne hrdá. Jednoducho som to urobila. Dala som výpoveď. Povedala som dosť a urobila hrubú čiaru. Za prácou, v ktorej som bola nešťastná. Za príšernou nadriadenou, ktorá ma deptala. Cítila som sa slobodne, hoci som vedela, že to nebude jednoduché. Platíť hypotéku som však s odretými ušami zvládala aj s touto almužnou, všetko iné už musí byť len lepšie. S Mišom si poradíme. Aj keď bol umelec na voľnej nohe a o žiadnej istote zárobku z jeho strany nemohlo byť ani reči. Podržal ma však a dodal mi sil zabaliť to.

„Chápeš? Tá krava sa nezmohla ani na slovo. Vychrchlila som na ňu, že ma to nenapĺňa, mám na viac a túžim po niečom oveľa profesionálnejšom, nie po služobnom poste u obstarožnej nekreatívnej kvázi-manážérky, ktorá sa hrá na superfirmu v provinčných pomeroch, a hrdo som odkráčala. Som Xena, čo povieš?“ zverovala som sa spriaznenej duši.

„Dnes si s Mišom otvoríme šampáňo a oslávim profesnú slobodu,“ predostrela som svoj plán a poslala Ellinke 348 pús. Bola to taká naša hra a číslo muselo byť vždy minimálne trojmiestne. Okázalosť, to mi vždy išlo.

Cestou domov som zašla do obchodu a hladná som do košíka hádzala samé obľúbené lahôdky.

„Teraz už bude všetko len a len lepšie,“ spokojne som si švitorila a prihodila orieškový dezert so ženským menom, ktorý som si oblúbila už v detstve. A skvelé víno.

„Doma si ešte objednám pizzu. Tú so špeciálnym syrovým okrajom, po ktorej sa oblizujem ešte dva dni.“

O hodinku som už spokojne odľukovala pred správmi, referovala láske priebeh výpovede, tlačila do seba čokoládu ako o život a chlípala víno. Dokázala som to. Mám na viac ako ticho trpieť a postupne splynúť s davom.

Zo všetkého najviac som neznášala nudu, aj preto som sa obliekala vždy čo najfarebnejšie a s výraznou pečatou umeleckých prvkov, ktoré som milovala. Zbožňovala som sekáče, výpredaje, burzy a všetko, kde som mohla natrafiť na unikátne kúsky, vďaka ktorým som bola originálna.

Zo značiek som sa smiala, pripadalo mi nesmierne trápne navliekať sa do niečoho, čo na sebe demonštratívne nesie názov obchodu.

Ani som netušila, ako som zaspala. Bublínky urobili svoje. Mišo musel oželiť romantický záver dňa a keďže mal ráno nahrávať novú skladbu, tak mu to aj celkom vyhovovalo a zalomil tiež.

Počas ďalších dní, keď som vygruntovala náš minibyť tak, že by sa v ňom dalo v pohode operovať, som

intenzívne premýšľala, čo so sebou. Už dlhšie som nosila v hlave myšlienku vyskúšať to v miestnych novinách. Oslovili ma sami na základe tlačových správ o podujatiach, ktorými som ich pravidelne bombardovala. Vraj im chýba niekto na kultúru, nech niečo skúsím napísať a ak to vyjde, flek je môj.

„Teraz by to bodlo,“ pomyslela som si.

„Kto sa hanbí, má prázdne gamby,“ premieľalo sa mi v hlave a rozhodla som sa zájsť tam osobne s demonštratívnym úsmevom hovoriacim: *Tu ma máte*. Radieval mi to dedko a mienila som sa tým v živote riadiť. Už dávno som pochopila, že v tomto svete ne-uspeje nik, kto bude ticho sedieť v kúte. Treba o sebe dať vedieť, prezentovať sa potenciálnym zamestnávateľom (najmä mužského rodu) ako krásna, šikovná a perspektívna bytosť, ktorá samozrejme v najbližších rokoch ani náhodou neuvažuje o rodine. A pôjde to.

Kapitola 3

Vzali ma. Tri skúšobné články stačili na to, aby mi dali šancu. Nabehla som do redakcie ako veľká voda, no nik sa so mnou nebavil. Každý si ťukal do počítača megadôležité kauzy, alebo sa tak aspoň tváril.

„Tá krava tam v rohu sa tvári, akoby jej išlo pri-najmenšom o Pulitzeru,“ hnalo sa mi hlavou a viac nesvoja som sa tam ani nemohla cítiť.

Netušila som, ako si mám v Citrixe nastaviť nový článok, a čo je to Redweb, to som už nevedela ani náhodou.

„To zvládneš,“ opakovala som si zaťato a rozmýšľala, koho osloviť. Že sú novinári podivuhodné osoby, to som zatiaľ vnímala len prostredníctvom filmov. Teraz som to už vedela aj z vlastnej skúsenosti.